

Rok po roku – aj keď teraz netradične - si pripomínáme Reformáciu, keď náš reformátor Dr. Martin Luther pribil 95. výpovedí na dvere Wittenberského kostola. Reformácia pre nás znamená, že základom nášho učenia a života je jedine Písmo Sväté. Slovo Božie. Spasenia dochádzame jedine z milosti Božej, jedine pre zásluhy Spasiteľa Ježiša Krista a môžeme si ho privlastniť jedine vierou. Len ten sa môže menovať ozajstným evanjelikom, kto sa drží týchto základných kresťanských právd.

Jedine Slovo Božie! Keď Luther našiel v kláštore Bibliu, ktorá bola o reťaz priviazaná, spoznal, aký význam má Slovo Božie. Vo svetla Slova Božieho sa poznal ako zatratený hriešnik. Preto ho trápila otázka: ako si získam milostivého Boha? Inými slovami: ako nájdem milosť u Boha, ako mi môžu byť hriechy odpustené? Jedine Slovo Božie! To bol jeden zo základov Reformácie. Žiadne slovo ľudské, aj keby ti bolo slovo cirkevných otcov a učiteľov, sa nemôže zrovnávať so Slovom Božím.

Preto je veľká škoda, že Slovo Božie nemá v našich životoch také miesto, ktoré mu patrí. Už sa nečíta, nesnažíme sa svoj život riadiť podľa neho. Akú cenu majú spomienky na Reformáciu, keď sa nesnažíme o to, aby Slovo Božie sa stalo základom nášho života? To je nehynúca zásluha Lutherova, že dal Slovo Božie do rúk ľudu, keď ho preložil do materinskej reči. Dnes je v mnohých domoch Biblia zabudnutá, odložená niekde v kúte alebo v skrini, ak ju vôbec v dome máme. Kde máme vziať silu k plneniu úloh prítomnosti, keď túto silu nečerpáme zo Slova Božieho, ktoré je mocou Božou?

Či si už aspoň raz prečítal Bibliu? Ešte nie? Nuž, ucti si pamiatku Lutherovu a dielo Reformácie tak, že s tým začneš! O koľko požehnanie a radosť, o koľko sily a potešenia sa pripravuješ, keď nečítaš Slovo Božie každodenne a verne! Ako chceš nájsť cestu v tmavom svete, keď ti ju nebude Slovo Božie osvecovať? Chceš mať pokoj a radosť, chceš mať silu a potešenie, chceš radu a zaslúbenie? To všetko ti dáva Slovo, jedine Slovo!

Čím bolo Slovo evanjelikom – exulantom – ktorí boli postavení pred rozhodnutie: alebo sa vzdajú Slova Božieho – alebo opustia vlasť! Mali domy a dvory, mali peknú vlasť, ale doniesli tú ťažkú, preťažkú obeť – pre Slovo Božie, v ktorom našli život a spasenie. Čo vytrpeli naši otcovia vo viere pre Slovo Božie! Lebo ich heslom v živote i smrti bolo: jedine Slovo! Dáme sa nimi zahanbiť? Chceme sa dokázať byť nehodnými otcov a dať si vziať Slovo Božie? Toho nech nás Pán Boh uchová. To bolo a má zostať evanjelickým heslom: Jedine Slovo!

A potom je tu ten druhý základ Reformácie: spasenie, ktoré je z milosti Božej a je dokonané Spasiteľom Ježišom Kristom, to si môžeme privlastniť jedine úprimnou živou vierou! Luther stál proti cirkvi, ktorá zakladala spasenie na spravodlivosti zo skutkov. Kto svedomito plnil cirkevné prikázania, ten si mohol byť istý

spasenia, tomu bola skrze odpustky spása zaručená.

Luther poznal vo svetle Slova Božieho, že je to zásadný omyl. Veľmi jasne poznal, čo je podstatou pravého, skutočného kresťanstva. Nie spoliehanie sa na vlastné skutky, vlastné zásluhy, ale viera v milosť Božiu v Kristovi Ježišovi. Keď Luther prišiel k tomuto poznaniu, potom už bojoval a zápasil, písal a kázal, hádal sa, diskutoval, aby to svojmu ľudu objasnil, ba priamo vtíkol: nie zo skutkov zákona, ale jedine skrze vieru! A dnes? Ako mnohí – lepšie povedané – ako málokto – stoja na tomto základe: jedine viera!

Ak by sme sa ľudí spýtali či si myslia že budú spasení a na čom zakladajú svoju nádej na spasenie a večný život, nie zriedka by sme počuli odpoveď: nikoho som neokradol, neoklamal, nikoho som nezabil, nikto mi nič také nemôže vyčítať! Teda, svoju nádej zakladajú na skutkoch zákona, na svojom vlastnom pobožnom konaní, na svojich náboženských úkonoch. A predsa: táto cesta je falošná. A nestane sa správnou tým, že tisíce po nej idú. Nie skrze skutky zákona, ale jedine vierou.

Základom nášho spasenia nemôže byť to, čo my robíme, ale len a jedine to, čo urobil Pán Ježiš Kristus, keď pil v Getsemane kalich, Otcom podávaný a keď na Golgote vylial za nás svoju krv a svoj život za nás položil. Keď toto prijmem vo viere, potom budeme spasení! Nemenuj sa evanjelikom, keď nevlastníš tento základ. Evanjelicom je len ten, kto vo svojom živote prijíma to Lutherovské: Jedine vierou!

Brat a sestra, si evanjelikom? Nech ti je to jasné pred Bohom! Kiež ti dá Pán Boh milosť, aby sa ti stala pamiatka Reformácie v tom požehnanou, že sa rospamätáš na to, čo tvorí podstatu evanjelického kresťanstva: jedine Slovo, jedine viera. Amen

Modlitba: Bože a Pane, ďakujeme Ti za dielo Reformácie, ktoré si pred piatimi storočiami začal prostredníctvom Dr. Martina Luthera. Ďakujeme Ti aj za to že nám na mnohých miestach Svätého Písma ukazuješ, čo treba k reformácii. Dávaš nám poznať, že predovšetkým by sme sa mali usilovať o sebareformáciu. Každý máme na sebe čo naprávať, čoho sa odúčať, čomu sa od teba učiť. Amen

Pamiatka zosnulých 2020 – Záv. Poruba -

Ziadna ročná doba neprihovára sa tak k srdcu človeka, ako práve jeseň. Žiadna ročná doba neumožňuje človeku tak precítiť tú tvrdú skutočnosť, ktorej podlieha všetko stvorenstvo, skutočnosť pomínutelnosti, odumierania, smrti. Stačí nám pohľad do otvorenej Božej knihy – prírody, aby sa v tomto jesennom období ozvalo človeku svedomie, aby sa zamyslel nad múdрым napomenutím: Memento mori! – Pamätaj na smrť!

Všetko stvorené...všetko telo je ako tráva. O mnohých a mnohom hovorí dnes už len história. Najmocnejšie túto pravdu privoláva nášmu svedomiu cintorín. Prechádzajúc bránou cintorína, akoby sa nám zosnulí prihovárali: dnes mňa, zajtra teba. Tu sú si všetci ľudia rovní...Citlivé ľudské srdce sa chveje pri odchode každého človeka s jeho blízkosti uvedomujúc si skutočnosť smrti. Ale niekde na dne svojej duše prechováваме túžbu, túžbu po stálosti, bezpečnosti, pokoji, dokonalosti, večnosti. Radi by sme mali niečo pevné, stále, čo by vekom nezašlo, smrťou nehynulo. To sú najvnútornejšie túžby človeka. Ale všetko telo je ako tráva...skutočnosť, ktorú človek nemôže zaprieť. Môže si pred ňou zakryť oči, nevšimať si ju, ale nemôže ju necítiť na vlastnom tele. Nakoniec predsa len zvíťazí smrť! Na čo sa spoľahnúť uprostred tejto tvrdej skutočnosti, v týchto premenách života? Človek predsa túži po niečom, do čoho by mohol vložiť svoje nádeje, keď v živote všetko časné je také neisté, pomíňajúce. Spoliehať sa na svoje rozumové schopnosti, nadanie? Sú chvíle v živote človeka, sú problémy a ťažkosti, pri ktorých zastáva bezradne rozum i toho najschopnejšieho človeka a nenachádza východisko. Nie všetko možno poznať a do všetkého preniknúť pomocou rozumu. Na čo sa teda spoľahnúť, keď to časné je slabé a pomínutelné?!

Veriaci človek má takúto istotu, má takúto hĺbinu bezpečnosti. Ňou je Božie slovo. Ono je tou pevnou pôdou a oporou. V ňom nachádzame utíšenie i silu, pokoj v nepokoji, radosť v dňoch ťažkých a bezútešných. V ňom nachádzame svoju mladosť, svoju radosť i svoju večnosť. V starostiach, v súžení, v nemoci i pri smrti. Slovo Božie je najlepšou útechou, ono je najväčší dar pre človeka, najbezpečnejší poklad. Nie v nás a z nás je naša sila, bezpečnosť, pokoj, šťastie. To sú Božie dary. Kto stojí na pevnej pôde Božieho slova, toho nič nezastraší, lebo slovo Božie je najmocnejšie ako všetkom ostatné na svete. Ono je vždy a zostane naveky tou pevnou skrýšou a hradom prepevným. Preto si slovo Božie vážme, poslúchajme ho a podľa neho aj žime, lebo v ňom je náš život, naša bezpečnosť, večnosť. Aký bude náš časný i večný život závisí od toho, ako sa zachováme k Bohu a k Jeho slovu. Ono môže byť našim radcom, ale i našim sudcom. Lebo pri poslednom súde hlas Kristov bude musieť každý počuť. Nech teda je a zostane pre nás Boh so svojim slovom našou posilou a nádejou aj v tento dnešný deň Pamiatky zosnulých. Amen